

И въ твоѣхъ смърть и въ твоѣхъ страданіе
 познахъ тѣло азь на тѣхъ народъ, —
 Разведихъ ся мойми ветвы рабы
 За неговѣтъ и чаше злочестъ животи!

Звѣстоуеся ли ся слови. Азь вѣдомъ ихъ.
 Зайлакахъ ѣакъ и зимъхъ ѣа проклетъ, —
 Проклетъ азь їззи въ мене сѣраѣ безумиѣ:
 Да бѣдъ гордъ и звѣстоуе каки бѣхъ.

Проклетъ до сѣй чинѣ за їззи проклятіе твоѣ,
 Огнѣ неистовы мѣстѣхъ —
 Виновины на тѣхъ окажѣхъ
 И бѣдъ чинѣ ворѣхъ гонѣхъ...

И вѣнчахъ ся... и гувать не далеко
 Все ѣакъ жѣхъ гласъ: „Ахъ! ѣамоу иде ли?“
 Подъхъ ихъ азь и жѣхъ само рекохъ:
 О, „Сѣи ли Богъ?“ О, „Богъ не види ли?“

